

Karel Boromejski

Karel Boromejski je izhajal iz ene najuglednejših rodbin v milanski kneževini, ki je bila v sorodstvu z več vladarji. Rodil se je 2. oktobra 1538 kot tretji otrok senatorja Gilberta Borromea in Margerite Medici. Starši so bili pobožni, globoko verni in dejavni v ljubezni do bližnjega. Mati je umrla, ko je bilo Karlu komaj devet let. Oče se je ponovno poročil, kajti družina s šestimi otroki je potrebovala drugo mater. Družina je upravljala vrsto cerkvenih posestev in je tako bila v tesni zvezi s predstavniki Cerkve. Po tedanji navadi je bil Karel že s sedmimi leti uvrščen med klerike, da je lahko sprejel v upravo cerkveno posest.

Šolanje je pričel v Milanu; ko mu je bilo štirinajst let, se je vpisal na univerzo v mestu Pavia, kjer je študiral pravo in študij po sedmih letih dokončal z dvojnim doktoratom. Leta 1558 je izgubil očeta, leta 1559 pa je njegov stric (materin brat) Gian Angelo Medici poslal papež Pij IV. Oče je Karla več časa študija navajal k resnemu delu in Karel je užival ugled vzornega študenta. Zato ni čudno, da ga je stric – papež hotel imeti ob sebi, da bi mu s svojim znanjem prava pomagal pri vodstvu Cerkve. Leta 1560 je komaj dvaindvajsetletnega Karla imenoval za kardinala in mu podelil naslov 'stalnega upravitelja' milanske nadškofije, vendar z obveznostjo, da ostane v Rimu kot njegov pomočnik. Mladi 'kardinal-nečak', kot so mu pravili, je bil zelo moder svetovalec stricu – papežu. Tudi na Karlovo prigovarjanje je Pij IV. ponovno sklical in leta 1563 dokončal cerkveni zbor v Tridentu. Tega leta se je Karel po duhovnih vajah dokončno odločil za duhovniški poklic: julija je prejel mašniško posvečenje (prejel ga je na skrivaj, ker so doma pričakovali, da bo pustil duhovništvo in prevzel grofijo), decembra istega leta pa je bil posvečen še v škofa. Leta 1565 je v njegovem naročju umrl stric-papež in Karel Boromejski je smel zapustiti Rim.

V Milanu so ga slovesno sprejeli septembra 1565. Mladi nadškof se je nemudoma lotil dela. Najprej je napravil red v nadškofijskih uradih, potem pa je obiskal čisto vse župnije v svoji prostrani nadškofiji. Vtise s teh obiskov je zapisoval in iz teh zapiskov so nastali njegovi sloveči Opomini ljudstvu. Dobro je čutil: če hočem škofijo prenoviti po smernicah tridentinskega koncila, potrebujem dobre sodelavce. Zato je začel ustanavljati semenišča, zavode za vzgojo bodočih duhovnikov. Za vernike je ustanavljal šole, v katerih so poučevali verouk.

Nadškof Karel Boromejski se je izkazal v odpovedi samemu sebi in ljubezni do bližnjega za časa velike kuge, ki je v letih 1576/77 pustošila po njegovi škofiji. Zgodovinarji poročajo, da je bil milanski nadškof tedaj pravi oče kužnih bolnikov. Ko so mu svetovali, naj zapusti mesto, je dejal: »Dober pastir da življenje za svoje ovce.« Prodal je vse, kar je imel, celo obleko, da je dajal revežem.

Sam je bil sicer zaščitnik Frančiškovega reda, še bolj pa je udejanjal duha svetega Frančiška v svojem življenju. Izogibal se je dragim oblačilom, menda so za njegove obleke tudi berači menili, da se jih ne da več nositi. Bil je ponižen in je skrival svoje zasluge, da bi ga drugi ne slavili. Brez obotavljanja je umival posodo, se sklonil k revežu ali sedel k njemu ob pot.

Oktobra leta 1584 je šel na duhovne vaje v kraj Monte Varallo pri Novari. Z zadnjimi močmi je odpotoval proti Milanu, kjer je 3. novembra 1584 izdihnil svojo dušo, star komaj 46 let. Med svetnike je bil prištet leta 1601. Za svojega zavetnika so si ga izbrali dušni pastirji, vzgojni zavodi in semenišča.

